

GÉCZI JÁNOS

ra kerül

*Két bokor között madár húzza
maga mögött a nevét; gyors, a szó nem éri utol
se a tekintetem.
Alulról jön föl s mögüle, mint a hajnali Nap
a reggel, a dél, a délután
felébred az augusztus
a várban az egyetlen, az utcahossznyi csend.
Előbúvik végül a nyár
amely a madarat befejezésképpen megnevezi:
fülemüle, fülemüle, vagy
Siki, a haikuköltő, ki száz éve halott s japán.*

*Fényfolt tócsája a sötétkék egen.
A törött nyakú kötömb a kert végén, egyedül ül.
Ami a sorokba fér, annyi lehet ez a nap
vagy annyi se:
áthull a szó s vele hull a bokor, a nyár
és a csendje. Elhagyom
a fényt ahogyan fogy
e verset. Kilépek belőle, messze, el tőle –
a rózsához megyek
mint lexéma a lexikonhoz.*

*A magány az, amiként a pont
– csöpp rózsacsepp a begy tiszta tollára –
a kész szöveg alá
a papírosra kerül.*